

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 299/2014
16.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.П., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др. одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ бр. 104/14 од 26.03.2014. године, подигнутом против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Кв. бр. 1999/12 од 03.12.2012. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ бр.104/14 од 26.03.2014. године подигнут против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Кв. бр. 1999/12 од 03.12.2012. године.

Образложење

Правноснажним решењем Вишег суда у Новом Саду Кв. бр. 1999/12 од 03.12.2012. године, осуђени З.П. ослобођен је од извршења јединствене казне затвора од 3 године и 2 месеца у трајању од 10 месеци и одређено је да се има извршити остатак јединствене казне у трајању од 2 године и 4 месеца с тим да му се у остатак казне има урачунати време проведено у притвору у периоду од 25.11.2010. године до 11.03.2011. године као и време проведено на издржавању те јединствене казне а по пресуди Вишег суда у Новом Саду бр. К. 2188/10 од 31.05.2011. године потврђеној пресудом Апелационог суда у Новом Саду посл. бр. Кж.1 2937/11 од 30.09.2011. године.

Против овог решења Вишег суда у Новом Саду Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости Ктз. бр. 104/14 од 26.03.2014. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тач. 1. ЗКП у вези са чланом 1. став 2. Закона о амнестији ("Службени гласник РС" бр. 107/12 од 9.11.2012. године), са предлогом да се по усвајању захтева ово решење Вишег суда у Новом Саду или укине и врати на поновно одлучивање или преиначи а осуђени ослободи од извршења јединствене казне затвора у складу са законом.

Врховни касациони суд је, након што је примерак захтева доставио браниоцу осуђеног Н.А. адв. из Н.С., одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12), о којој није обавестио јавног тужиоца нити браниоца окривљеног, јер веће у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењем против којег је поднет захтев, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца се наводи да је закон повређен на штету осуђеног јер је, правилном применом члана 1. став 2. Закона о амнестији осуђеног П. требало ослободити за 50% од претходно утврђене казне затвора у трајању од 4 месеца у односу на кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру тј. за 2 месеца а не за 1 месец како је то урађено нападнутим решењем, јер је у поступку утврђено да је реч о лицу које је први пут осуђено на казну затвора од 3 до 6 месеци а за ово кривично дело.

Из списка предмета произилази да је окривљени З.П. пресудом Вишег суда у Новом Саду посл. бр. К. 2188/10 од 31.05.2011. године а која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду посл. бр. Кж.1 2937/11 од 30.09.2011. године правноснажно осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца тако што су му претходно утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 3 године и за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казна затвора у трајању од 4 месеца (у коју јединствену казну је урачунато време које је провео у притвору у одређеном периоду). Поступајући по захтеву за амнестију који је поднео бранилац осуђеног др. Н.А. адв. из Н.С., Виши суд у Новом Саду је одлучио као у решењу против којег је поднет овај захтев и то тако што је осуђеног ослободио од извршења дела изречене јединствене казне затвора у трајању од десет месеци на начин да га је, применом члана 3. Закона о амнестији, ослободио за 25% од извршења претходно утврђених појединачних казни а што за дело из члана 246. став 1. КЗ износи 9 месеци а за дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ износи 1 месец односно укупно 10 месеци затвора, и одредио да се има извршити остатак јединствене казне у трајању од 2 године и 4 месеца.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о амнестији ("Службени гласник РС" бр. 107/12 од 9.11.2012. године) предвиђено је да се ослобађају од извршења 25% изречене казне затвора лица која су правноснажно осуђена за кривична дела која су прописана законима Републике Србије (или су била прописана законима који

су престали да важе) а која изречену казну, на дан ступања закона на снагу, још нису издржала а одредбама члана 1. став 2. истог Закона пак, одређено је да се нека од тих лица ослобађају изречене казне у целости - она која су први пут правноснажно осуђена на казну затвора до три месеца, односно за 50% - она која су први пут правноснажно осуђена на казну затвора од три до шест месеци.

Имајући у виду да је у конкретном случају несумњиво утврђено да је окривљени П., иако први пут, правноснажно осуђен на казну затвора у трајању од преко шест месеци (тј. 3. године и 2. месеца), то по мишљењу Врховног касационог суда, не улази у круг лица из члана 1. став 2. Закона о амнестији на која се ова одредба примењује. Наиме, овом одредбом су посебно погодована лица (из става 1.) која су, први пут, *осуђена* на "блаже" казне затвора - до три месеца односно од три до шест месеци а не она лица којима су, у случају стицаја кривичних дела, претходно само *утврђене* појединачне казне затвора - до три месеца односно од три до шест месеци а осуђена су на јединствену казну затвора у трајању од преко три или шест месеци. Стога је Виши суд у Новом Саду правилно применио одредбе Закона о амнестији - члана 1. став 1. и члана 3., када је окривљеног ослободио за 25% претходно утврђених појединачних казни затвора.

Са свега изложеног, оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу одредби члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**